
Cho Minh Xin Lỗi Cánh Đồng Gió

Reng... Reng... Reng...!

_ Alô, Thủy Tiên đây ạ!

_ Là cậu đó hả Tiên?

_ Tớ nè, có gì hông?

_ Cậu đó, đừng có gửi thư nữa. Ngày nào cũng gửi một lá làm sao tớ chịu nổi?

_ Hi hi, bình tĩnh nào, làm gì hết lên như thế? Tớ viết thư vì tớ... nhớ cậu mà.

_ Nhớ thì gọi điện thoại hoặc đến nhà mà nói, chứ mắc gì viết thư?

_ Thì làm vậy nó mới... lãng mạn. Với lại tớ cũng chẳng có gì làm nên viết cho đỡ chán.

_ Tớ không rảnh mà ngồi đọc đâu. Cậu không học bài hay sao mà rảnh quá vậy? Mà thôi, cúp máy đây! Hừ!

Hôm sau...

_ Hi! Lâu quá không gặp!

_ Trời ơi, lại gì nữa đây? Đến đây làm gì?

_ Thì... đứng đợi cậu chứ gì nữa. Hi hi!

Hôm sau nữa, hôm sau sau nữa...

_ Nè, rốt cuộc là cậu muốn gì đây hả?

_ Thì... mình nhớ cậu nên... mới...

_ Nên mới đến đây chứ gì? Biết mà! Hết viết thư đến chuyện này. Thiệt là... Bộ cậu không đi học hay sao mà đến đây?

_ Thì... cũng có. Thôi chúng ta về đi.

Điều bộ của nó khiến nhỏ bạn cảm thấy có chuyện gì đó với nó. Trong ánh dương tà, nhỏ chợt thấy một nỗi buồn hiện lên trong mắt nó. Nhỏ định hỏi nhưng...

_ Tớ về nhà rồi đó! Tớ về nhé!

_ Tớ đó, nhỏ nghĩ và... quyết định:

_ Được rồi, mình sẽ làm.

Sáng hôm sau...

_ Chào bạn, trường bạn có ai tên Lâm Thủy Tiên không?

_ Thủy Tiên à? Bạn ấy nghỉ học cả tháng nay rồi.

“Thế là rõ, nó đang giấu mình”, nhỏ nghĩ.

Chiều hôm đó...

_ Hề lô Thiên Kim! Ủa có chuyện gì vậy?

_ Cậu... đang giấu tớ cái gì?

_ Ủm, có gì đâu?

_ Cậu... đã nghỉ học cả mấy tháng nay đúng không?

_ ...

_ Cậu là đồ tồi! Cậu đã quên rằng mình đã hứa là sẽ cùng học với nhau đến đại học mà? Đúng không?

_ Tớ... xin... xin lỗi.

_ Hừ, tớ không cần biết chuyện gì đã xảy ra với cậu. Nhưng chính cậu đã lập ra lời hứa đó và cũng chính cậu là người xóa bỏ

nó. Cậu là đồ tồi! Tớ với cậu chấm dứt ở đây.

_ Khoan đã, cho tớ...

_ Không có xin lỗi gì nữa! Tớ với cậu chấm hết rồi.

Nhỏ giận dữ đóng sầm cửa trong lúc nó vừa chạy vừa khóc trong cơn đau kinh khủng: nó bị ung thư.

Chợt...

Rầm!

_ Trời ơi! Tiên! Con sao vậy?

Ồ... e... ồ... e... ồ... e...

_ Xin lỗi anh chị, chúng tôi đã cố gắng hết sức.

_ Trời ơi! Tiên! Con tôi!

Còn nhỏ, đột nhiên nhỏ cảm thấy có điều gì đó khó chịu và nghĩ rằng mình phải đến gặp nó thôi.

_ Không, không được. Mình đang giận nó.

Hôm sau...

_ Là thật, nhỏ không đến. Chắc nó đang giận mình. Thôi kệ, thế cũng khỏe – Nó nhũn thằm.

Và cũng từ đó, ngày nào nó cũng nhận được một lá thư không rõ người gửi. Nhưng chỉ cần đọc nội dung là nó cũng đủ biết ai gửi rồi.

Những lá thư đều kể về những kỉ niệm lúc hai đứa gặp nhau, những chuyện lặt vặt mà hai đứa từng trải qua. Nói cách khác, chúng như một cuốn nhật kí ghi lại những giây phút khi hai người còn là bạn. Và từ lúc nà, nhỏ cảm thấy hạnh phúc khi đọc những lá thư ấy. Lá thư cuối cùng là lá thư thật ngắn gọn, không phải để kể kỉ niệm mà là để xin lỗi.

Chắc cậu đã biết ai gửi những lá thư này đúng không? Xin lỗi nếu chúng làm phiền cậu. Xin lỗi về những chuyện làm cậu bức bối. Xin lỗi về những chuyện mình đã giấu. Chúng mình sẽ là bạn thân mãi mãi nhé.

Thủy Tiên

Một cảm xúc lạ lùng dâng trào, thôi thúc nhỏ phải đến gặp nó ngay. Nhưng...

_ Xin lỗi nhưng... Thủy Tiên... đã... mất cách đây hai tháng rồi.

_ Sao cơ ạ? Bác đừng đùa ạ! Bạn ấy vẫn liên tục gửi thư cho cháu suốt hai tháng mà!

_ À, đó là nó nhờ bác gửi. Hôm đó, không biết nó đi đâu về mà khóc nức nở và ngất xỉu trước thềm nhà. Gia đình đưa cấp cứu

nhưng không qua khỏi đêm đó. Trước khi mất, nó nhờ bác gửi số thư mà nó đã viết khi biết mình bị ung thư...

_ Cái gì ạ? Bạn ấy bị... ung thư?

_ Phải, cả mấy năm nay rồi. Cách đây ba tháng, nó phải nghỉ học vì bệnh trở nặng. Nó nói là nó thật may mắn vì có con là bạn. Còn bé nhút nhát, không biết cách bộc lộ tình cảm nên chỉ biết thể hiện như thế với người bạn thân nhất của nó vậy thôi.

Thật sự nó coi cháu là một người đặc biệt nhất trong số những người bạn mà nó chơi.

Nhỏ ra về, đầu óc trống rỗng. Nó đi mà như lướt. Nó cố gắng cười nhưng lại như đang khóc. Ánh mặt trời soi bóng nhe cô đơn

bước đi. Nhỏ cảm thấy một cảm xúc lạ lùng khẽ dâng trong lòng. Văng vẳng đâu đây tiếng hát...

Bạn thân chúng ta... sót chia buồn vui cùng có nhau... Ngày nào thơ bé cùng vui cùng những lúc giận hờn... vui biết bao... Bạn thân ơi, dù cuộc đời mai sau có đổi thay, xin nhớ rằng, ở mọi nơi bạn luôn có tôi cùng sót chia...